

- 3) Czy art. 2 ust. 2, 3 i 4 oraz art. 5 dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie środkowi takiemu jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, wyłączającemu w sposób bezwzględny i bezwarunkowy z ustanowionego w nim dodatku służącego zwiększeniu wysokości emerytury, renty rodzinnej lub renty z tytułu trwałej niezdolności do pracy, będących emerytami czy też rencistami ojców, którzy mogą wykazać, że podjęli się opieki nad swoimi dziećmi?
- 4) Czy uniemożliwienie powodowi dostępu do podwyżki świadczenia wynikającej z zastosowania hiszpańskiego „dodatku macierzyńskiego” jest sprzeczne z zakazem dyskryminacji zawartym w art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (2000/C 364/01)?

⁽¹⁾ Dz.U. 1979, L 6, s. 24

⁽²⁾ Dz.U. 1976, L 39, s. 40

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 28 grudnia 2018 r. — Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real/RH

(Sprawa C-836/18)

(2019/C 139/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

Druga strona postępowania: RH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg, aby obywatel hiszpański, który nie skorzystał z prawa do przemieszczania się, musiał spełnić wymagania określone w art. 7 ust. 1 Real Decreto 240/2007, jako warunek niezbędny do uznania prawa pobytu jego małżonka będącego obywatelem państwa trzeciego zgodnie z art. 7 ust. 2 wspomnianego Real Decreto, może — w przypadku niespełnienia rzeczonych wymagań — stanowić naruszenie art. 20 TFUE, jeżeli w wyniku odmowy uznania tego prawa obywatel hiszpański byłby zmuszony do opuszczenia terytorium Unii jako całości?

W odniesieniu do powyższego należy wziąć pod uwagę, że art. 68 hiszpańskiego kodeksu cywilnego wprowadza obowiązek wspólnego pożycia małżonków.

- 2) Czy, w każdym przypadku i niezależnie od powyższego, stanowi naruszenie art. 20 TFUE, na wyżej wymienionych warunkach, praktyka państwa hiszpańskiego polegająca na automatycznym stosowaniu przepisów art. 7 Real Decreto 240/2007 i odmowie zezwolenia na pobyt członka rodziny obywatela Unii, który to obywatel Unii nigdy nie skorzystał ze swobody przemieszczania się, tylko i wyłącznie z powodu niespełnienia przez niego wymogów określonych we wspomnianym przepisie, przy czym nie dokonano konkretnej i zindywidualizowanej oceny, czy między tym obywatelem Unii a obywatelem państwa trzeciego istnieje zależność tego rodzaju, że — z jakiegokolwiek przyczyny i biorąc pod uwagę zaistniałe okoliczności — powoduje ona, iż w przypadku odmowy uznania prawa pobytu obywatela państwa trzeciego obywatel Unii nie mógłby zostać rozdzielony od członka rodziny, od którego jest zależny, i musiałby opuścić terytorium Unii?

Powyższe należy rozpatrywać w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, m.in. wyroku z dnia 8 maja 2018 r., C-82/16, K. A. i in. przeciwko Belgische Staat ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 8 maja 2018 r. K.A. i in (Łączenie rodzin w Belgii) (C82/16, EU:C:2018:308).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Niderlandy) w dniu 15 stycznia 2019 r. — postępowanie karne przeciwko XN

(Sprawa C-21/19)

(2019/C 139/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden na posiedzeniu w Arnhem

Strona w postępowaniu głównym

XN

Pytania prejudycjalne

1. Czy substancja, która nie jest produktem ubocznym w rozumieniu dyrektywy ramowej w sprawie odpadów ⁽¹⁾ — z definicji nie jest również produktem ubocznym pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu rozporządzenia w sprawie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego z 2009 r., a w związku z tym substancja ta nie jest — zgodnie z art. 1 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 ⁽²⁾ — wyłączona z zakresu stosowania tego ostatniego rozporządzenia? Czy też nie jest wykluczone, że dana substancja jest objęta definicją produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu rozporządzenia w sprawie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego z 2009 r., jeśli nie spełnia ona warunków określonych w art. 5 ust. 1 dyrektywy ramowej w sprawie odpadów, tak iż nie jest ona w sposób oczywisty objęta zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 1013/2006?
2. W jaki sposób należy w kontekście art. 1 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 rozumieć przemieszczenie odpadów podlegających w zakresie zezwoleń wymogom wynikającym z rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 ⁽³⁾ — obecnie rozporządzenia [1069/]2009 ⁽⁴⁾: Czy przemieszczanie obejmuje przewóz produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (z jednego kraju do drugiego), niezależnie od kategorii, do której należy przewożony materiał? Czy też chodzi o transport materiałów wskazanych w art. 48 rozporządzenia w sprawie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego z 2009 r. (uprzednio art. 8 rozporządzenia [WE] nr 1774/2002), ograniczających się do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego oraz produktów pochodnych w rozumieniu tego przepisu, to jest materiałów kategorii 1, kategorii 2 i niektórych ich produktów pochodnych, w tym przetworzonego białka zwierzęcego uzyskanego z materiału kategorii 3?